

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่อง การสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเจตนาการสร้างตัวบท บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทและกลวิธีการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ปรากฏในหนังสือประมวลนิทาน ร.6 โดยเอกสารที่นำมาศึกษาวิจัยในครั้งนี้ เป็นข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่ หนังสือประมวลนิทาน ร.6 ซึ่งมีนิทานหรือเรื่องเล่าจำนวน 27 เรื่องใหญ่ 24 เรื่องย่อย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ การอ่านวิเคราะห์เนื้อหาของวรรณกรรม (Content Analysis) ประกอบแบบบันทึกการวิเคราะห์เจตนาการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว แบบบันทึกการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวและแบบบันทึกการวิเคราะห์กลวิธีการแต่งพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยอาศัยแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ที่ได้จากการศึกษาข้อมูลเบื้องต้น แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์ตามประเด็นการวิเคราะห์ สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

สรุปผลการวิจัย

1. เจตนาการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

การศึกษาเจตนาการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยพิจารณาจากการแสดงทัศนะของผู้แต่งและท่วงทำนองในการแต่ง สรุปผลได้ดังนี้

1.1 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีเจตนาที่จะประชดประชันคนไทยที่นิยมวัฒนธรรมตะวันตกและยกย่องคนตะวันตกว่าเก่งและเป็นคนชั้นสูงกว่าคนไทย อีกทั้งพระองค์ยังทรงแสดงเจตนาไม่เห็นด้วยที่อิทธิพลตะวันตกเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยมากเกินไปจนเกิดการเลียนแบบอย่างไม่ไตร่ตรอง

1.2 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีเจตนาที่จะถ่ายทอดปัญหาของสังคมไทยในรัชสมัยของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการลักขโมยหรือน้ำโจ่ง ปัญหาครอบครัว ปัญหาฆาตกรรม ปัญหาการเมืองการปกครอง รวมถึงปัญหาระบบการศึกษาของไทย ซึ่งเป็นปัญหาที่ถ่วงความเจริญของชาติ

1.3 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีเจตนาที่จะสั่งสอนให้คนไทยรู้จักคิด พิจารณาไตร่ตรองเรื่องที่ไต่ย็นไต่ฟังมาให้ดีก่อนตัดสินใจเชื่อหรือปฏิบัติตาม เพราะอาจจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองได้นั้น

1.4 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีเจตนาให้พระราชนิพนธ์ของพระองค์เป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์แก่ผู้อ่าน เพราะเนื้อหาในพระราชนิพนธ์ของพระองค์ทำให้ผู้อ่านรู้สึกเพลิดเพลิน สนุกสนาน ตื่นเต้น ลุ้นระทึกและเป็นการลดความตึงเครียดจากการแสดงทัศนะของพระองค์ที่มีต่อสังคม

2 บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

จากการศึกษาบทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พบว่า ตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ทางสังคม 3 ประการ ดังนี้

2.1 พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ในการให้การศึกษา ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับการรับประทานอาหารและการแต่งกายของต่างประเทศ การสอนให้ผู้อ่านรู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองให้ดีก่อนตัดสินใจเชื่อเรื่องใดเรื่องหนึ่ง และการสอนให้คนทำความดีและยึดมั่นในศีลธรรมจรรยา

2.2 พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ในการหาทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคล กล่าวคือ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าบางเรื่องขึ้นมาเพื่อเป็นการชดเชยสิ่งที่พระองค์และผู้อ่านไม่สามารถทำได้จริงหรือเห็นได้จริงในชีวิต อีกทั้งการที่พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าที่มีเนื้อหาสะท้อนการดูถูกตัวเองของคนไทยและการต่อสู้กับความไม่ถูกต้องในสังคมนั้น นอกจากจะเป็นการระบายความคับข้องใจของพระองค์ที่มีต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ แล้ว ยังเป็นการหาทางออกให้กับคนในสังคมอีกด้วย

2.3 พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ในการเป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์ เพราะทำให้ผู้อ่านเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ขบขัน หรือบันเทิงใจ

3. กลวิธีการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

จากการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทั้งการเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การปิดเรื่อง การนำเสนอแก่นเรื่อง การสร้างฉาก การสร้างตัวละคร และการสร้างบทสนทนา พบดังนี้

3.1 การเปิดเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการเปิดเรื่องหลัก 2 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์และการบรรยายตัวละคร ซึ่งผู้เล่าจะเป็นผู้บรรยายรายละเอียดเหตุการณ์หรือตัวละคร โดยลักษณะการเปิดเรื่องที่ทรงใช้มากที่สุดคือ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์ นอกจากนี้ยังมีการเปิดเรื่องด้วยวิธีการอื่นอีก 5 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการอธิบายความหมายของเรื่อง การบอกที่มาของเรื่อง การขึ้นต้นตามรูปแบบจดหมาย การใช้คำถามและการบรรยายความสำคัญของฉาก

3.2 การดำเนินเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการดำเนินเรื่อง 3 วิธี ได้แก่ การดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับ ซึ่งเป็นวิธีการที่ทรงใช้มากที่สุดเพราะเป็นนิทานหรือเรื่องเล่าที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วให้ผู้อ่านฟัง รองลงมาคือวิธีการดำเนินเรื่องตามลำดับปฏิทินและสุดท้ายคือการดำเนินเรื่องแบบเรียงลำดับเนื้อหาตามความสำคัญ ซึ่งวิธีการสุดท้ายนี้เป็นการอธิบายความมากกว่าเป็นการดำเนินเรื่องแบบนิทานหรือเรื่องเล่า

3.3 การปิดเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการปิดเรื่อง 4 วิธี ได้แก่ การปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรมมากที่สุด รองลงมาคือวิธีการปิดเรื่องโดยทิ้งท้ายไว้ให้คิด การปิดเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมาย และการปิดเรื่องแบบโสกนาฏกรรมตามลำดับ

3.4 การนำเสนอแก่นเรื่อง

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องทั้งหมด 4 วิธี โดยใช้วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องผ่านตัวเรื่องทั้งหมดมากที่สุด ซึ่งวิธีการนี้ที่ผู้อ่านจะต้องอ่านให้จบทั้งเรื่องก่อนจึงจะทราบว่าเรื่องที่อ่านนั้นมีแก่นเรื่องหรือแนวคิดอย่างไร รองลงมาคือการนำเสนอแก่นเรื่องผ่านการกระทำของตัวละคร การนำเสนอแก่นเรื่องผ่านทัศนะของผู้เล่าและการนำเสนอแก่นเรื่องโดยการบอกเล่าโดยตรงผ่านผู้เล่าตามลำดับ

3.5 การสร้างฉาก

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการสร้างฉากอยู่ 3 แบบ ได้แก่ ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ซึ่งเป็นฉากที่พบมากที่สุด ในพระราชนิพนธ์ของพระองค์ รองลงมาคือ ฉากที่เป็นช่วงเวลา ยุคสมัย นอกจากนี้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้ฉากแบบอื่นอีก ได้แก่ ฉากที่เกิดขึ้นจากจินตนาการ และยังพบว่าไม่มีการสร้างฉากในพระราชนิพนธ์บางเรื่องอีกด้วย

3.6 การสร้างตัวละคร

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการสร้างตัวละคร 3 วิธี ได้แก่ การสร้างตัวละครที่เป็นคน ซึ่งมีการใช้มากที่สุด รองลงมาคือ การสร้างตัวละครที่เป็นสัตว์ และสุดท้ายคือการสร้างตัวละครจากจินตนาการของพระองค์เอง ซึ่งการสร้างตัวละครในพระราชนิพนธ์นั้น ส่วนมากมักไม่ให้รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะท่าทาง บุคลิกภาพ หรือลักษณะนิสัย จะมีก็เพียงการกล่าวถึงชื่อของตัวละครแต่ละตัวในการดำเนินเรื่องเท่านั้น

3.7 การสร้างบทสนทนา

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการสร้างบทสนทนา 3 แบบ ได้แก่ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละครซึ่งมีการใช้มากที่สุด รองลงมาคือ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนแนวคิดของผู้แต่ง และสุดท้ายคือการสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนให้เห็นความขัดแย้งของตัวละคร นอกจากนี้ ยังพบว่ามิพระราชนิพนธ์บางเรื่องไม่มีบทสนทนาปรากฏ เพราะเนื้อหาเป็นบทอธิบายความหรือบรรยายความเท่านั้น

อภิปรายผล

1. จากผลการวิเคราะห์เจตนาการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว อภิปรายได้ว่า การที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีเจตนาที่จะประชดประชันคนไทยที่นิยมวัฒนธรรมตะวันตกและยกย่องคนตะวันตกว่าเก่งและเป็นคนชั้นสูงกว่าคนไทย อีกทั้งพระองค์ยังทรงแสดงเจตนาไม่เห็นด้วยที่อิทธิพลตะวันตกเข้ามามีบทบาทในสังคมไทยมากเกินไป จนเกิดการเลียนแบบอย่างไม่ไตร่ตรองนั้น อาจเป็นไปได้ว่าที่พระองค์ทรงมีเจตนาในการพระราชนิพนธ์เช่นนี้เพราะทรงเห็นว่าพฤติกรรมของคนไทยเช่นที่กล่าวมาข้างต้นเป็นปัญหาอย่างหนึ่งในสังคมไทยและเป็นพฤติกรรมที่ขัดกับวัฒนธรรมไทยเป็นอย่างยิ่ง พระองค์จึงทรงประชดประชันพฤติกรรมของคนไทยออกมาผ่านพระราชนิพนธ์ของพระองค์ โดยอาจจะทรงคาดหวังให้ประชาชนที่ได้อ่านเกิดความตระหนักรู้ถึงพฤติกรรมของตนเองว่า

เป็นไปในทางที่ไม่เหมาะสมและไม่เข้ากับบริบทของสังคมไทย ซึ่งลักษณะเช่นนี้ตรงกับแนวคิดของวิลเลียม บาสคอม (อ้างถึงใน ศิราพร ณ ถลาง, 2557:397-398) ที่อธิบายไว้ว่า นิทานที่แฝงด้วยจินตนาการที่ใช้สัญลักษณ์แทนความเป็นจริงต่าง ๆ ทางสังคมจึงเป็นกลไกทางสังคมที่หยิบยื่นที่หลบภัยหรือที่ที่มนุษย์สามารถจะหนีจากโลกแห่งความเป็นจริงไปหลบอยู่ชั่วคราวในโลกของจินตนาการได้ (escape in fantasy) โลกแห่งนิทานจึงเป็นการชดเชย (compensation) ให้กับสภาพความเป็นจริงที่มนุษย์ไม่พอใจ ซึ่งจากแนวคิดของ วิลเลียม บาสคอม ข้างต้นนั้นอาจจะเห็นได้ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวต้องการจะดัดเตือนหรือสั่งสอนประชาชนของพระองค์ แต่พระองค์ไม่สามารถทำเช่นนั้นได้โดยตรง พระองค์จึงทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าขึ้นมาโดยแทรกเจตนาประชดประชันพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของคนไทยเข้าไปด้วย เพื่อหวังให้เป็นสื่อกลางในการสั่งสอนคนไทยหรือกระตุ้นเตือนให้คนไทยรู้สึกตัวก็เป็นได้

อีกทั้ง พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวยังทรงมีเจตนาที่จะถ่ายทอดปัญหาของสังคมไทยในรัชสมัยของพระองค์ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการลักขโมยหรือฉ้อโกง ปัญหาครอบครัว ปัญหาฆาตกรรม ปัญหาการเมืองการปกครอง รวมถึงปัญหาระบบการศึกษาของไทย ซึ่งเป็นปัญหาที่ถ่วงความเจริญของชาติผ่านพระราชนิพนธ์ของพระองค์นั้น อาจเป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเห็นว่าพระราชนิพนธ์ของพระองค์ นอกจากจะให้ความเพลิดเพลินแล้วยังสามารถให้ความรู้เกี่ยวกับสภาพสังคมได้เป็นอย่างดีอีกด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นไปตามแนวคิดของเกคินี จุฑาวิจิตร (2552:20) ที่ได้อธิบายถึงการเขียนเพื่อเล่าเรื่องราว เป็นการเขียนที่ผู้เขียนมีเจตนาแนะนำเสนอเรื่องราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งประสบการณ์ที่ได้รับ โดยอาจจะเป็นการเล่าตามลำดับเวลาหรือเล่าตามลำดับความสำคัญ หรืออาจเป็นการเขียนที่มุ่งเสนอหรือแนะนำเรื่องราวของบุคคล สถานที่ ตลอดจนปรากฏการณ์ทางสังคมใหม่ ๆ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เพลินพิศ เพิ่มสิน (2544) เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมนิทานเรื่องอาหรับราตรี ซึ่งผลการวิจัยพบว่า เรื่องราวในนิทานสะท้อนสภาพสังคมเจ้าของนิทานด้วย ดังนั้น อาจจะเป็นเพราะนิทานมีลักษณะของการสะท้อนสภาพสังคมด้วย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวจึงทรงใช้พระราชนิพนธ์เป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดปัญหาของสังคมให้ประชาชนได้รับรู้และเข้าใจ ซึ่งวิธีการนี้น่าจะเป็นวิธีการถ่ายทอดที่สามารถเข้าถึงประชาชนได้ง่ายกว่าวิธีอื่น

นอกจากนี้แล้ว พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีเจตนาที่จะสั่งสอนคนไทยผ่านพระราชนิพนธ์ของพระองค์ว่า ให้รู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองเรื่องที่ได้ยิน ได้ฟังมาให้ดี ก่อนตัดสินใจเชื่อหรือปฏิบัติตาม เพราะอาจจะก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองได้ ลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ สุริย์รัตน์ หาญคำ (2547 : 93-94) ที่ได้อธิบายไว้ว่า นิทานเป็นเครื่องมือสั่งสอนศีลธรรม เป็นเครื่องมือถ่ายทอดความคิดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง อีกทั้ง

ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ไพบรรณ อินทนิล (2534:24) ที่ได้อธิบายลักษณะของนิทานโดยทั่ว ๆ ไปว่า มักจะสอดแทรกคติสอนใจมาในรูปของความบันเทิง แต่ไม่ทำให้ผู้ฟังนิทานรู้สึกว่าคุณกำลังถูกสอน กลับให้ความรู้สึกว่าคุณกำลังได้รับความสนุกสนานและผ่อนคลายความเครียด ผลงานวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ธนาวิณ เสาวพันธ์พิสุทธิ (2545) เรื่อง วิเคราะห์ตัวละครเหนือธรรมชาติ ในนิทานพื้นบ้านภาคเหนือ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า คุณค่าของตัวละครเหนือธรรมชาติ คือ นำเนื้อเรื่องไปสู่จุดหมายได้อย่างรวดเร็ว สมเหตุสมผลและโน้มน้าวจิตใจให้ผู้ฟังนำติดตาม และยังให้คุณค่าทางศีลธรรมแฝงไว้ในตัวละคร เป็นการช่วยเหลือในการเป็นกลไกทางสังคมช่วยสั่งสอนให้คนในสังคมได้ประพฤติตาม ซึ่งจากแนวคิดและงานวิจัยข้างต้นอาจกล่าวได้ว่า การที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสั่งสอนประชาชนของพระองค์ผ่านบทพระราชนิพนธ์นั้น น่าจะเป็นวิธีที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจคำสอนและเข้าถึงประชาชนได้ง่าย ดังนั้นพระองค์จึงทรงเลือกใช้บทพระราชนิพนธ์เป็นเครื่องมือในการสั่งสอนประชาชนก็เป็นได้

เจตนาในการสร้างตัวบทอีกประการหนึ่งคือ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีเจตนาให้พระราชนิพนธ์ของพระองค์เป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์แก่ผู้อ่านและเป็นการลดความตึงเครียดจากการแสดงทัศนะของพระองค์ที่มีต่อสังคม ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า การที่พระองค์ทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าขึ้นมาด้วยท่วงทำนองสร้างอารมณ์ขันและตื้นเต้นเร้าใจนั้น อาจเป็นเพราะพระองค์ทรงต้องการให้ผู้อ่านเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินและเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ก็เป็นได้ ซึ่งเจตนาเช่นนี้ของพระองค์ทำให้พระราชนิพนธ์มีลักษณะตรงกับแนวคิดของอารี ถาวรเศรษฐ์ (2546 : 36) ที่ได้กล่าวไว้ว่า นิทานให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่มนุษย์มาทุกยุคทุกสมัย ซึ่งอาจจะเป็นเพราะเหตุนี้เช่นกันที่ทำให้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชนิพนธ์นิทานหรือเรื่องเล่าโดยใช้กลวิธีการแต่งที่หลากหลาย จนส่งผลให้พระราชนิพนธ์ของพระองค์มีความสนุกสนาน เพลิดเพลิน น่าตื้นเต้นและลุ้นระทึก ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทฤษฎี เสมา (2541) เรื่องวิเคราะห์กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของเหม เวชกร โดยผลการวิจัยพบว่า กลวิธีการใช้ภาษามีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องสื่อความหมายได้อย่างรวดเร็ว มีการใช้สำนวนโวหารและภาพพจน์ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสะเทือนอารมณ์ ส่วนกลวิธีการนำเสนอเรื่องนั้น ใช้วิธีการบอกเล่าจากผู้เล่าเรื่อง ซึ่งสามารถนำเสนอได้อย่างแยบยล ทำให้เรื่องสนุกสนาน น่าติดตาม

2. จากผลการวิเคราะห์บทบาทหน้าที่ทางสังคมของตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จะเห็นได้ว่า ตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีบทบาทหน้าที่ทางสังคม 3 ประการ ได้แก่ บทบาทหน้าที่ในการให้การศึกษา ได้แก่ การให้ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ การสอนให้ผู้อ่านรู้จักคิดพิจารณาไตร่ตรองและการสอนให้คนทำ

ความดีโดยบทบาทหน้าที่ดังกล่าวนี้เป็นไปตามลักษณะของเรื่องเล่าหรือนิทานทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดบทบาทหน้าที่ของคติชนในสังคมของ ศีราพร ณ ถลาง (2557:363-413) ประการหนึ่งคือ บทบาทคติชนในการให้การศึกษา อันได้แก่ การอบรมระเบียบสังคมและรักษามาตรฐานพฤติกรรมของสังคม กล่าวคือ คติชนเป็นกลไกสำคัญที่ทำหน้าที่เป็นสถาบันการศึกษาในความหมายว่าให้ความรู้ ถ่ายทอดวัฒนธรรม ภูมิปัญญา ปกป้องทัศนคติ อบรมสั่งสอนระเบียบสังคมและรักษามาตรฐานทางจริยธรรมและพฤติกรรมที่เป็นแบบแผนที่สังคมยอมรับ อีกทั้งยังสอดคล้องกับแนวคิดของ อารี ถาวรเศรษฐ์ (2546:36) ที่ได้กล่าวไว้ว่า นิทานให้คติแง่คิดในการดำรงชีวิต เช่น นิทานเกี่ยวกับศีลธรรม หรือนิทานในศาสนาต่าง ๆ อาจใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาอบรมเด็กได้และให้ความรู้ในเรื่องต่าง ๆ

ส่วนบทบาทหน้าที่ในการหาทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลและบทบาทหน้าที่ในการเป็นเครื่องผ่อนคลายอารมณ์นั้น จะเห็นได้ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมบางประการของคนไทยและทรงเป็นกังวลเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมหลายประการ ซึ่งการที่พระองค์จะบอกกล่าวแก่คนไทยโดยตรงอาจจะเป็นเรื่องยากและดูเป็นเรื่องที่รุนแรงหรืออาจกระทบกับหลายฝ่าย จึงอาจเป็นไปได้ว่าพระองค์จึงทรงใช้พระราชนิพนธ์ในการเป็นเครื่องระบายความคับข้องใจของพระองค์และเป็นการหาทางออกให้กับคนในสังคม โดยการใช้ท่วงทำนองในการแต่งอย่างหลากหลาย ซึ่งนอกจากจะเป็นการระบายความคับข้องใจของพระองค์และเป็นการหาทางออกให้กับคนในสังคมแล้ว ยังทำให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลินและเป็นการลดความรุนแรงในการแสดงทัศนะของพระองค์อีกด้วย ซึ่งลักษณะเช่นนี้ตรงกับแนวคิดของ วิลเลียม บาสคอม (อ้างถึงใน ศีราพร ณ ถลาง, 2557:397-398) ที่ได้กล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของคติชนที่ให้ความเพลิดเพลินแก่สมาชิกในสังคมว่า คนทุกคนชอบฟังนิทาน ชอบร้องเพลง ชอบการละเล่น ชอบดูการแสดง และในท่ามกลางความสนุกสนาน ขบขัน เพลิดเพลินนั้น คติชนได้ให้ความหมายทางใจมากกว่าที่คนทั้งหลายตระหนักรู้ เพราะความรู้สึกรุนแรงนั้นเกิดจากการได้หลบหนี เข้าไปอยู่ในโลกของจินตนาการที่หิบบิ้นความพอใจเป็นการชดเชยกับความไม่พอใจในโลกแห่งความเป็นจริง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของศีราพร ณ ถลาง (2557:363-413) ที่ได้อธิบายไว้ว่า บทบาทคติชนในการเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลอันเกิดจากกฎเกณฑ์ทางสังคม กล่าวคือ นอกจากคติชนจะมีบทบาททางด้านสังคมแล้ว คติชนยังมีบทบาทหน้าที่โดยตรงที่สำคัญคือ บทบาททางด้านจิตใจ เพราะคติชนสามารถเสนอทางเลือกที่ชดเชยให้กับสิ่งที่มนุษย์ปรารถนาแต่ทำไม่ได้ในชีวิตจริงและยังเสนอทางออกให้กับปัญหาอันเกิดจากกฎเกณฑ์ทางสังคมที่เคร่งครัดอันทำให้สมาชิกมีความคับข้องใจหรืออึดอัดที่ไม่สามารถพูดหรือแสดงออกเมื่อ

เกิดความขัดแย้งในใจได้ โดยเฉพาะคติชนประเภทนิทานมหัศจรรย์ นิทานมุขตลก เพลงร้องเล่น การละเล่นพื้นบ้าน

อีกทั้งผลการวิจัยยังสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิริพร จิตะฐาน (2524:35) ที่ได้สรุปถึงคุณค่าของนิทานไว้ว่า นิทานเป็นอาหารทางใจอย่างหนึ่ง นิทานเป็นแหล่งรวบรวมจินตนาการและความฝัน นิทานเป็นทางออกทางใจของมนุษย์ ทำให้มีความสุขและช่วยผ่อนคลายความทุกข์ในใจได้ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ลาวัญย์ สังขพันธ์านนท์ (2552) ที่ได้ศึกษาบทบาทหน้าที่ของนิทานพื้นเมืองลาว ซึ่งผลการวิจัยพบว่า นิทานพื้นเมืองลาวทั้งสามกลุ่มชาติพันธุ์ ได้แก่ ลาว กะตู่ และม้ง มีบทบาทหน้าที่ในการเป็นทางออกให้กับความคับข้องใจของบุคคลอันเกิดจากความขัดแย้งและกฎเกณฑ์ทางสังคม การถ่ายทอดความเชื่อ ประเพณีและพิธีกรรมอีกด้วย

3. จากผลการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างคัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จะเห็นได้ว่า พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการเปิดเรื่องหลัก 2 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการบรรยายเหตุการณ์และการบรรยายตัวละคร ซึ่งผู้เล่าจะเป็นผู้บรรยายรายละเอียดเหตุการณ์หรือตัวละคร สิ่งที่น่าสนใจคือ ผู้เล่าที่เป็นผู้บรรยายรายละเอียดเหตุการณ์หรือตัวละครนั้นถึงแม้จะใช้สรรพนามแทนตัวเองว่า “ข้าพเจ้า” เหมือนกันแทบทุกเรื่อง แต่คำว่า “ข้าพเจ้า” นั้น ไม่ได้หมายถึงผู้เล่าซึ่งเป็นผู้แต่งคนเดียวเท่านั้น แต่หมายถึงตัวละครในเรื่อง ซึ่งบางครั้งก็ทราบชื่อภายหลังที่เรื่องราวดำเนินไปแล้วอีกด้วย

นอกจากนี้ยังมีการเปิดเรื่องด้วยวิธีการอื่นอีก 5 วิธี ได้แก่ การเปิดเรื่องด้วยการอธิบายความหมายของเรื่อง การบอกที่มาของเรื่อง การขึ้นต้นตามรูปแบบจดหมาย การใช้คำถามและการบรรยายความสำคัญของฉาก ผู้วิจัยเห็นว่าการใช้พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการเปิดเรื่องอย่างหลากหลาย และใช้วิธีการเปิดเรื่องแบบใหม่ซึ่งไม่ใช่วิธีการเปิดเรื่องของนิทานหรือเรื่องเล่าทั่วไป เช่น การขึ้นต้นตามรูปแบบจดหมายและการใช้คำถามนั้น ยิ่งทำให้พระราชนิพนธ์มีความน่าสนใจและสร้างความหลากหลายในการเปิดเรื่องมากยิ่งขึ้นอีกด้วย ซึ่งการเปิดเรื่องที่หลากหลายเช่นนี้เป็นไปตามแนวคิดของ นกคต สังข์ทอง (2549:57-65) ที่อธิบายไว้ตอนหนึ่งว่า ในนิทานสมัยใหม่จะมีการเปิดเรื่องที่หลากหลายมากขึ้น อาจนำเหตุการณ์ตอนใดตอนหนึ่งมาเปิดเรื่องก็ได้ อีกทั้งยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Jiang Nannan (2555) เรื่อง กลวิธีการแต่งและแนวคิดในนวนิยายชุด ความสุขของกะทิ โดย งามพรรณ เวชชาชีวะ ซึ่งพบว่าผู้แต่งใช้กลวิธีการเปิดเรื่องที่หลากหลาย โดยเปิดเรื่องด้วยการอธิบายชื่อบท บรรยายฉากและบรรยากาศเปิดเรื่องโดยใช้บทสนทนา ใช้นาฏการ และการเล่าเรื่อง

ส่วนการดำเนินเรื่องนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการดำเนินเรื่อง แบบย้อนกลับมากที่สุด ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะพระราชนิพนธ์ของพระองค์

เป็นนิทานหรือเรื่องเล่าที่พระองค์ทรงให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นผ่านมาแล้วให้ผู้อ่านฟัง หรือมีการบอกที่มาของเรื่องแสดงถึงว่าเรื่องนั้นได้เกิดขึ้นมาแล้ว โดยลักษณะการดำเนินเรื่องแบบย้อนกลับนี้เป็นลักษณะการเปิดเรื่อง โดยทั่วไปของนิทานหรือเรื่องเล่า ซึ่งตรงกับลักษณะการเขียนเพื่อเล่าเรื่องตามแนวคิดของ รสริน ดิษฐบรรจง (2552:3) ที่กล่าวไว้ว่า การเขียนเพื่อเล่าเรื่องเป็นการถ่ายทอดลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นผ่านข้อเขียน เรื่องราวเหล่านั้นอาจเกิดขึ้นกับผู้เขียนเองหรือเกิดกับบุคคลใดบุคคลหนึ่งก็ได้

ด้านวิธีการปิดเรื่องนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีปิดเรื่องอย่างหลากหลาย โดยใช้วิธีการปิดเรื่องแบบสุขนาฏกรรมมากที่สุด ซึ่งการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงเลือกใช้วิธีการปิดเรื่องที่หลากหลายเช่นนี้เป็นไปตามแนวคิดเกี่ยวกับการเลือกใช้วิธีการปิดเรื่องของ มาโนช ดินลานสกุล (2547:65-66) ที่อธิบายไว้ว่า การปิดเรื่องมีหลายแบบ ผู้เขียนเลือกใช้แบบใด มีวิธีการจบเรื่องแบบนั้นให้นำประทับใจได้อย่างไรหรือการเลือกใช้วิธีจบของเรื่องนั้น ๆ ผู้แต่งใช้ได้เหมาะสมหรือไม่ ทำให้เกิดผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตามหรือเห็นด้วยหรือไม่ว่าเรื่องจะต้องจบเช่นนั้นจริง ๆ ซึ่งการปิดเรื่องที่หลากหลายเช่นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่ายังทำให้พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีความน่าสนใจและทำให้ผู้อ่านคาดเดาและชวนติดตามอยู่ตลอดเวลาที่อ่านว่าเรื่องนั้นจะจบลงเช่นไร สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ แม้ว่าพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวแต่ละเรื่องจะมีขนาดสั้น แต่พระองค์สามารถดำเนินเรื่องได้อย่างรวดเร็วและสามารถปิดเรื่องได้อย่างลงตัว แม้จะเป็นการปิดเรื่องแบบหักมุมหรือทิ้งท้ายไว้ให้คิด ซึ่งการดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็วและขนาดสั้นของเรื่องไม่ได้ทำให้รายละเอียดของเรื่องขาดหายไปจนทำให้เสียอรรถรสในการอ่าน แต่กลับช่วยส่งเสริมให้การปิดเรื่องมีความลงตัวมากที่สุดอีกด้วย

อีกทั้ง วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องนั้น พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องทั้งหมด 4 วิธี โดยใช้วิธีการนำเสนอแก่นเรื่องผ่านตัวเรื่องทั้งหมดมากที่สุด ผู้วิจัยมีความเห็นว่าไม่ว่าพระองค์จะทรงใช้วิธีการใดในการนำเสนอแก่นเรื่องก็ตาม พระราชนิพนธ์ทุกเรื่องต่างก็ให้แก่นเรื่องหรือแนวคิดที่ดีและมีคุณค่าต่อผู้อ่านอย่างยิ่ง และสิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ แก่นเรื่องหรือแนวคิดที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์แต่ละเรื่องนั้นเป็นแนวคิดที่มีคุณค่าและผู้อ่านสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี เพราะไม่ว่าจะเป็นสมัยรัชกาลที่ 6 หรือสมัยปัจจุบันก็พบปัญหาสังคมลักษณะเดียวกัน จะต่างกันเพียงแค่สภาพของปัญหาที่พัฒนาไปตามกาลเวลาเท่านั้นเอง ดังนั้นจึงอาจเรียกได้ว่า แนวคิดที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นแนวคิดที่ทันสมัยอยู่ตลอดเวลาที่ว่าได้ ซึ่งการที่พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีแก่นเรื่องหรือแนวคิดที่มีคุณค่านั้น สอดคล้องกับแนวคิด

ของ อารี ถาวรเศรษฐ์ (2546:36) ที่ได้อธิบายไว้ว่า นิทานมีคุณค่าหลายประการ ได้แก่ ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่มนุษย์มาทุกยุคทุกสมัย ให้คิดแง่คิดในการดำรงชีวิต สอดคล้องกับงานวิจัยของ เพลินพิศ เพิ่มสิน (2544) เรื่อง การศึกษาวิเคราะห์วรรณกรรมนิทานเรื่อง อารัษฏ์ ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ด้านแก่นเรื่องมี 9 แบบ ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับการใช้ปัญญา ความซื่อสัตย์ ความอิจฉาริษยา ความรัก ความประมาททำให้เกิดทุกข์ ความคิดความชั่วเรื่องกรรม เรื่องการล่วงประเวณีและแนวคิดเรื่องผู้นำ ส่วนคุณค่าที่ได้จากเรื่อง ได้แก่ คุณค่าทางอารมณ์ คุณค่าทางด้านคติธรรม คุณค่าด้านการสะท้อนสภาพสังคม คุณค่าด้านการสะท้อนค่านิยมของสังคมที่ยกย่องผู้มีความรู้และสะท้อนสถานภาพทางสังคมด้านฐานะและบทบาทหน้าที่

นอกจากนี้ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวยังทรงใช้วิธีการสร้างฉาก 3 แบบ โดยใช้การสร้างฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์มากที่สุด รองลงมาคือ ฉากที่เป็นช่วงเวลา ยุคสมัยและฉากที่เกิดขึ้นจากจินตนาการ ซึ่งจะเห็นได้ว่า ฉากที่ปรากฏในเรื่องนั้นมักจะใช้วิธีกล่าวถึงชื่อของสถานที่ต่าง ๆ หรือบอกช่วงเวลาสั้น ๆ เท่านั้น โดยไม่ได้บรรยายหรือพรรณนาฉากเช่นเรื่องสั้น หรือนวนิยายทั่วไปซึ่งลักษณะเช่นนี้ตรงกับแนวคิดของ ถวัลย์ ภาสกร (2544:17-24) ที่กล่าวไว้ว่า ฉาก (Setting) คือ สถานที่และสิ่งแวดล้อมรอบตัวละครที่ปรากฏอยู่ในเรื่องที่ได้มีการเอ่ยถึง พรรณาถึง หรือพูดถึง เช่นเดียวกับการสร้างตัวละครของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่ทรงใช้วิธีการสร้างตัวละครที่เป็นคนมากที่สุด แต่ไม่ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะท่าทาง บุคลิกภาพ หรือลักษณะนิสัยของตัวละคร จะมีเพียงการกล่าวถึงชื่อของตัวละครแต่ละตัวที่ปรากฏในเรื่องเท่านั้น ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของ เพลินพิศ เทียรณราดร (2525) เรื่องวิเคราะห์ท่วงทำนอง แต่งและกลวิธีการแต่งนวนิยายของสุวรรณี สุคนธา ที่พบว่า ด้านการสร้างตัวละครนั้นเป็นตัวละครที่มีลักษณะสมจริงที่มีหลายประเภทและมีธรรมชาติของมนุษย์โดยใช้วิธีการบรรยายลักษณะและรายละเอียดต่าง ๆ ของตัวละครในการนำเสนอตัวละครแต่ละตัว ผู้วิจัยเห็นว่าการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวไม่ได้บรรยายลักษณะตัวละครนั้น อาจเป็นเพราะว่าพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวมีลักษณะเป็นเรื่องเล่าหรือนิทานขนาดสั้นที่มีการดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ ถวัลย์ ภาสกร (2544:17-24) อีกเช่นกัน ดังที่ได้ อธิบายไว้ว่า ตัวละคร (Characters) คือ ผู้มีบทบาทปรากฏอยู่ในเรื่อง ตัวละครอาจเป็นคน สัตว์ สิ่งของก็ได้ โดยปกติแล้วตัวละครในเรื่องบันเทิงคดีสำหรับเด็กและเยาวชนจะมีน้อย ทั้งนี้ เพื่อความกระชับฉับไวในการดำเนินเรื่อง ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่าพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวไม่ได้ให้ความสำคัญในการสร้างฉากและตัวละคร แต่ทรงเห็นความสำคัญของการดำเนินเรื่องมากกว่า

อีกทั้ง พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงใช้วิธีการสร้างบทสนทนา 3 แบบ ได้แก่ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนบุคลิกลักษณะของตัวละครซึ่งมีการใช้มากที่สุด รองลงมา คือ การสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนแนวคิดของผู้แต่ง และสุดท้ายคือการสร้างบทสนทนาโดยสะท้อนให้เห็นความขัดแย้งของตัวละคร นอกจากนี้ ยังพบว่า มีพระราชนิพนธ์บางเรื่อง ไม่มีบทสนทนาปรากฏ เพราะเนื้อหาเป็นบทอธิบายความหรือบรรยายความ ซึ่งจากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นว่า พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวแต่ละเรื่องมีขนาดสั้น ดังนั้น อาจเป็นไปได้ว่าการที่พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงสร้างบทสนทนาขึ้นในพระราชนิพนธ์แต่ละเรื่องของพระองค์ก็เพื่อให้มีการดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว เพราะบทสนทนาสามารถใช้แทนบทบรรยายหรือบทพรรณนาได้เป็นอย่างดี และมีความน่าสนใจซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าใจลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมของตัวละคร แม้กระทั่งสามารถคาดเดาเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่องจากบทสนทนาได้เป็นอย่างดี ซึ่งเป็นไปตามแนวคิดของ มาโนช คินลานสกุล (2547:65-66) ที่ว่า บทสนทนาของตัวละครในเรื่องบันเทิงคดีมีอิทธิพลต่อเรื่องหลายประการ เช่น บอกลักษณะตัวละคร ช่วยดำเนินเรื่อง สะท้อนแนวคิด เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าการสร้างตัวบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวนั้น มีองค์ประกอบครบถ้วนตามแนวคิดของ วิไล มาศจรัส (2539:50-53) ที่ได้อธิบายไว้ว่า นิทานมีองค์ประกอบ 10 ประการ ได้แก่ แก่นเรื่องหรือแนวคิด ทศนะ ท่วงทำนองในการเขียน บทสนทนา การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่องและการปิดเรื่อง

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ทฤษฎี เสมอ (2541) เรื่อง วิเคราะห์กลวิธีการแต่งเรื่องสั้นแนวสยองขวัญของ เหม เวชกร ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ใช้กลวิธีการสร้างโครงเรื่องแบบเก่า ซึ่งมีการเริ่มเรื่อง ดำเนินเรื่อง และมีตอนจบเรื่อง มักจะเปิดเรื่องด้วยการบรรยายที่มาของเรื่อง ดำเนินเรื่องโดยใช้กลวิธีการสร้างความขัดแย้ง กลวิธีการสร้างสถานการณ์ และกลวิธีการเรียงลำดับเหตุการณ์ ส่วนกลวิธีการสร้างความสนใจใคร่ติดตามปรากฏหลากหลายวิธี และจบเรื่องด้วยโสกนาฏกรรมเป็นส่วนใหญ่ ส่วนกลวิธีการสร้างฉากและบรรยายฉาก ให้กลวิธีการบรรยายอย่างตรงไปตรงมาจากประสบการณ์ผสมผสานจินตนาการมาสร้างเป็นฉากและบรรยายฉากที่สมจริงและเหมาะสมกับเหตุการณ์ ด้านกลวิธีการเล่าเรื่อง ให้วิธีการเล่าเรื่องแบบผู้เล่าเรื่องเป็นตัวเอกเกือบทุกเรื่อง โดยใช้สรรพนามบุรุษที่หนึ่งแทนตนเองว่า ผม สำหรับกลวิธีการใช้ภาษา มีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง สื่อความหมายได้อย่างรวดเร็ว มีการใช้สำนวนโวหารและภาพพจน์ทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสะเทือนอารมณ์ ส่วนกลวิธีการนำเสนอเรื่องนั้น ใช้วิธีการบอกเล่าจากผู้เล่าเรื่อง ซึ่งสามารถนำเสนอได้อย่างแยบยล ทำให้เรื่องสนุกสนาน น่าติดตาม

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวใช้วิธีการสร้างตัวบทที่หลากหลาย มีองค์ประกอบครบถ้วนและมีความน่าสนใจ ซึ่งแสดงถึงพระปรีชาสามารถด้านการประพันธ์ของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้อย่างดียิ่ง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการศึกษาไปใช้

1. ผลการศึกษาครั้งนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการเล่านิทาน เรื่องเล่าหรือวรรณกรรมประเภทอื่น ๆ ให้แก่นักเรียน นักศึกษาและผู้สนใจ เพื่อให้ได้ความรู้เกี่ยวกับเจตนาของผู้แต่ง บทบาทหน้าที่ของเรื่องและกลวิธีการแต่ง ซึ่งเป็นประโยชน์ที่ได้รับนอกเหนือจากความบันเทิงใจ
2. ผลการศึกษาครั้งนี้ควรนำไปเผยแพร่แก่บุคคลทั่วไปในรูปแบบต่างๆ เช่น หนังสือเล่มเล็ก วารสารหรือแผ่นพับ เพื่อเป็นการแนะนำและเผยแพร่พระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวที่มีคุณค่าอีกประเภทหนึ่งให้บุคคลทั่วไปได้รู้จักนอกเหนือจากวรรณคดีที่รู้จักกันทั่วไป เช่น มัทนะพาธา สาวตรี เป็นต้น
3. ผลการศึกษาในครั้งนี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างงานเขียนประเภทนิทานหรือเรื่องเล่าให้แก่นักเรียน นักศึกษาและผู้สนใจได้

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเรื่องอื่น ๆ หรือพระราชนิพนธ์ในรัชกาลอื่น ๆ อีก ในด้านเจตนาของผู้แต่ง บทบาทหน้าที่ทางสังคมและกลวิธีการแต่ง
2. ควรมีการศึกษาเรื่องการใช้คำหรือการใช้ภาษาที่ปรากฏในพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวและพระราชนิพนธ์ในรัชกาลอื่น ๆ